08/01/2019

Άγιος Καρτέριος: “Ραίνοντες επάνω του τεάφι και πίσσαν”

/ Επικαιρότητα

Κατά την 8ην Ιανουαρίου εκάστου έτους, **η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Καρτερίου,** οπότε, η χαρισματική γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου παραθέτει τα εξής:

Ούτος ο Άγιος ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Διοκλητιανού, και του ηγεμόνος της Καισαρείας Καππαδοκίας Ουρβανού, εν έτει σϟη΄ [298], Ιερεύς και διδάσκαλος των Χριστιανών. **Ούτος λοιπόν κτίσας ένα οίκον ευκτήριον, ήγουν μίαν μικράν Εκκλησίαν, εσυνάθροιζεν εκεί τα πλήθη των Χριστιανών,** και εδίδασκεν αυτά να σέβωνται μόνον τον Χριστόν, ως όντα Θεόν αληθινόν. Και άλλον Θεόν να μη γνωρίζουν πλην αυτού.

Διά ταύτα λοιπόν διαβαλθείς εις τον ηγεμόνα, εκρύφθη. **Ο δε Κύριος φαίνεται εις αυτόν και του λέγει:** Πήγαινε ω Καρτέριε, και φανέρωσον τον εαυτόν σου εις εκείνους οπού σε ζητούν, εγώ δε θέλω είμαι με εσένα. Πρέπει γαρ να πάθης πολλά διά το όνομά μου. Ότι πολλοί διά μέσου σου έχουν να πιστεύσουν εις εμένα και να σωθούν.

Τότε, ο Άγιος γεμώσας από χαράν, και ευχαριστήσας εις τον Θεόν, επαρρησίασε τον εαυτόν του. **Και πρώτον μεν κλείεται εις φυλακήν.** Έπειτα δε παρασταθείς εις τον ηγεμόνα, επροστάχθη διά να θυσιάση εις τον ψευδοθεόν Σάραπιν.

Ο δε Άγιος διά προσευχής του τούτον κατεκρήμνισεν, ήτοι το είδωλον αυτού. Όθεν εδάρθη από δεκαέξι στρατιώτας με βάκλα, ήτοι με τα ξύλα, οπού κτυπούσι τα τύμπανα. Είτα εκρέμασαν αυτόν επάνω εις ξύλον, και με ξουράφια μεν, εύγαλαν τα ονύχια των χειρών και ποδών του, με σιδηρά δε ονύχια, κατεξέσχισαν όλον το σώμα του. Αυτός όμως διά μέσου θείου Αγγέλου, έγινεν ανώτερος από τα βάσανα ταύτα και εκαταστάθη υγιής.

Αλλά πάλιν κατά προσταγήν του ηγεμόνος, ετρύπησαν με σίδηρον τους αστραγάλους του Μάρτυρος. Και έχοντες ένα υννί πυρωμένον, έβαλον αυτό εις το στήθος του. Μετά ταύτα προστάζουσιν αυτόν και κάθεται επάνω εις ένα σκαμνί σιδηρούν πυρωμένον. Είτα ρίπτουσιν αυτόν εις την φυλακήν.

Όταν δε ενύκτωσε, φαίνεται πάλιν ο Κύριος εις αυτόν, και τον λύει από τα δεσμά. Και υγιή καταστήσας, τον εύγαλεν έξω από τας θύρας της φυλακής. Όθεν πολλοί από τους απίστους βλέποντες αυτόν υγιή, επήγαινον και εβαπτίζοντο παρ' αυτού, και ελευθερόνοντο από τας ασθενείας οπού είχον.

Διά τούτο πάλιν ο Άγιος τιμωρίας λαμβάνει. **Εκρέμασαν γαρ από τας χείρας και πόδας του πέτρας μεγαλωτάτας. Και με βάκλα έδειραν αυτόν εις την κοιλίαν.** Και με λαμπάδας αναμμένας κατέκαυσαν αυτόν, ραίνοντες επάνω του τεάφι και πίσσαν. Είτα έρριψαν μέσα εις το στόμα του μολύβι βρασμένον.

Τελευταίον δε έβαλον αυτόν μέσα εις την φωτίαν. Και αβλαβής διαμείνας, ύμνους και ευχαριστίας ανέπεμπεν εις τον Θεόν. Όθεν ένας Εβραίος εκεί παραστέκωντας, εθυμώθη πολλά. Και πέρνωντας ο αλιτήριος ένα κοντάρι, εκτύπησε με αυτό και διεπέρασε την πλευράν του Αγίου.

Και πρώτον μεν, **ευγήκε νερόν από την πλευράν του τόσον πολύ, ώστε οπού έσβεσε το πυρ της καμίνου,** ύστερον δε, ευγήκε και αίμα. Και έτζι παρέδωκεν ο γενναίος αγωνιστής την ψυχήν του εις χείρας Θεού, και έλαβε παρ' αυτού τον στέφανον της αθλήσεως.

Από το βιβλίο Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Β΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005. Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού http://www.snhell.gr